Я спинити біль серця не годен,
Коли спогад покличе мене
У дитинство моє благородне,
Що у снах десь-колись промайне;
У хліба на широкім довкіллі
За селом, де волошок розмай,
У сільське голосисте весілля,
Що луною летить за безкрай;
В гамірні Великодні галілки,
Де синь неба в дівочих очах,
До старої вишневої гілки,
Від котрої почався мій шлях
В неспокійну життєву негоду,
Норовисту, мов кінь-степовик...
...Гострим терном відцвілого глоду
Смуток знову у серце проник.
О покуто моя, ностальгіє,
Ти приходиш, як голос душі!
Все одно вже того не зігрієш,
Що скотилось колись в спориші.
Все одно нам літа доживати,
Опадаючи лисятм, як сад.
...Спогад долі, мов ангел крилатий,
Прилітає щораз наугад.